

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1822 Διεξάγεται η Ναυμαχία των Σπετσών, κατά την οποία ο ελληνικός στόλος, με 72 πλοία υπό την αρχηγία του Ανδρέα Μιαούλη, νικά τον τουρκικό, υπό τον Καρά Αλή.

1907 Αρχίζουν οι εργασίες ασφαλτοστρώσης της οδού Πανεπιστημίου.

1919 Αμερικανοί πεζοναύτες εισβάλλουν στην Ονδούρα για να προστατέψουν τα συμφέροντα των εταιρειών μπανάνας.

1943 Η Ιταλία «παραδίδει τα όπλα» και επισήμως. Στην Αθήνα και στις άλλες πόλεις, οι Έλληνες μόλις πληροφορούνται την είδηση αρχίζουν να πανηγυρίζουν.

1960 Ο διάδοχος του θρόνου Κωνσταντίνος κερδίζει το χρυσό μετάλλιο στην ιστιοπλοΐα, με σκάφος τύπου Dragon, κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων της Ρώμης.

1962 Συμπλοκές σημειώνονται μεταξύ Χωροφυλακής και Αιτωλοακαρνανών καπνοπαραγωγών, που έχουν καταλάβει το οδόστρωμα κι έχουν διακόψει την κυκλοφορία της εθνικής οδού Ηγουμενίτσας - Αγρινίου - Αθηνών, παρά το Ξηρόμερο, διαμαρτυρόμενοι για τη χαμηλή τιμή των καπνών.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1841 Αντονίν Ντβόρζακ, τσέχος συνθέτης.

1843 Δημήτριος Παπαρηγόπουλος, δικηγόρος και ποιητής.

1925 Πίτερ Σέλερς, βρετανός κωμικός ηθοποιός.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1895 Άνταμ Όπελ, γερμανός επιχειρηματίας, ιδρυτής της φερώνυμης αυτοκινητοβιομηχανίας. (Γεν. 9/5/1837)

1944 Λέλα Καραγιάννη, αρχηγός της αντιστασιακής οργάνωσης Μπουμπουλίνα κατά τη διάρκεια της Κατοχής, που εκτελέστηκε από τους Γερμανούς. (Γεν. 1899)

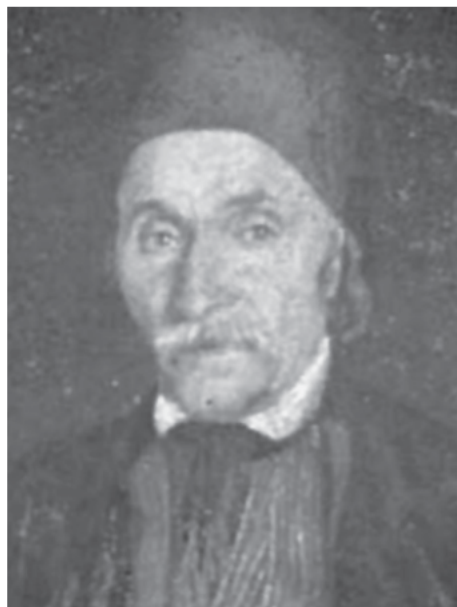
1949 Ρίχαρντ Στράους, γερμανός συνθέτης.

Η Ναυμαχία των Σπετσών

Μετά την πυρπόληση της τουρκικής ναυαρχίδας από τον Κωνσταντίνο Κανάρη στ' ανοικτά της Χίου και τον θάνατο του Καρά Αλή (7 Ιουνίου 1822), ο σουλτάνος ετοίμασε νέες επιχειρήσεις, που θα στηρίζονταν στη στενότερη συνεργασία του τουρκικού με τον αιγυπτιακό στόλο. Στις 20 Ιουλίου 1822 ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος, αποτελούμενος από 84 πλοία, βρέθηκε στη λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου, αφού είχε διαπλεύσει ανενόχλητος το Αιγαίο και το Ιόνιο.

Από ελληνικής πλευράς, η οικονομική δυσπραγία εμπόδιζε την επαναστατική κυβέρνηση να αντιμετωπίσει τις βασικές δαπάνες κίνησης του ελληνικού στόλου. Στις 10 Αυγούστου, πάντως, τα πλοία του τρινησιού στόλου (Υδρας, Σπετσών και Ψαρών), ειδοποίησαν την κυβέρνηση ότι ήταν έτοιμα να αναλάβουν δράση κατά του εχθρού.

Στις 29 Αυγούστου, ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος εθεάθη στη θάλασσα των Κυθέρων και αμέσως σήμανε συναγερμό στα ελληνικά πλοία. Σχηματίστηκε μία γραμμή από την Αντίπλο έως τη Μονεμβασιά για να εμποδισθεί το πέρασμά του προς τις ανατολικές ακτές της Πελοποννήσου και κυρίως προς τον Αργολικό Κόλπο. Όμως, ο ελληνικός στόλος ήταν ασυντόνιστος, καθώς δεν βρισκόταν υπό ενιαία διοίκηση. Όπως έγραφε ο Μιαούλης προς τους προκρίτους της Υδρας: «Ημείς είμεθα σε μεγάλη ακαταστασίαν, δεν εικακούμεθα· το αυτό και οι Ψαριανοί. Είμεθα 50 καράβια, και ποτές δεν εσυμφωνήσαμε να

μαζωχτούμε τα μισά, αλλά πότε 5, πότε 10, πότε 3».

Στις 8 Σεπτεμβρίου 1822 η τουρκοαιγυπτιακή αρμάδα φάνηκε στην είσοδο του στενού που χωρίζει τις Σπέτσες από την Ερμιονίδα. Ο Ανδρέας Μιαούλης, που είχε αναλάβει την ηγεσία του ελληνικού στόλου, διέταξε τα πλοία να τον ακολουθήσουν μέσα στο στενό, όπου θα ήταν ευκολότερο να συγκρουστούν με τον εχθρό.

Τέσσερα πλοία, όμως, του Αντώνιου Κριεζή, του Ανάργυρου Λεμπέση, του Λεονάρδου Θεοδωρή και του Λάζαρου Παναγιώτα, μάλλον από κακή συνεννόηση, παράκουσαν και έπλευσαν ανατολικότερα από τα υπόλοιπα ελληνικά πλοία, με συνέπεια να βρεθούν ανάμεσα σε εχθρικά πλοία. Αμέσως, ο Αντώνιος Κριεζής άρχισε να κανονιοβολεί τα εχθρικά πλοία, τα οποία συνέχισαν τον

πλου τους. Η ναυμαχία είχε αρχίσει. Από εκείνο το σημείο η σύγκρουση έγινε χωρίς σχέδιο από την ελληνικά πλευρά, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του Μιαούλη. Αρχικά, ο Πιπίνος προσπάθησε να κολλήσει το πυρπολικό του σ' ένα αιγυπτιακό πλοίο, αλλά απέτυχε, καθώς 50 μέλη του πληρώματός του πήδηξαν στο πυρπολικό και πρόφτασαν να το ξεκολλήσουν από το πλοίο τους. Η απόπειρα του Πιπίνου ανάγκασε τον εχθρικό στόλο να απομακρυνθεί από τη δυτική πλευρά του πορθμού και να συνεχίσει τη ναυμαχία προς την απέναντι πλευρά της Ερμιονίδας.

Κι ενώ βράδιαζε και η ναυμαχία συνεχιζόταν αμφιρόρρη, ο πυρπολητής Δήμος Μπαρμπάτσος όρμησε με το πυρπολικό του κατά της τουρκικής ναυαρχίδας. Το πλήρωμά της με τη θέα του πυρπολικού καταλήφθηκε από πανικό. Άρχισε να πυροβολεί κατά του πυρπολικού και παράλληλα να εκτελεί κινήσεις υποχώρησης. Τη ναυαρχίδα ακολούθησαν σε άτακτη φυγή και τα υπόλοιπα πλοία του τουρκοαιγυπτιακού στόλου. Η ναυμαχία των Σπετσών είχε κριθεί υπέρ των ελληνικών όπλων. Τις επόμενες ημέρες οι δύο στόλοι συνέχισαν τους ελιγμούς τους μεταξύ Υδρας και Σπετσών. Στις 12 Σεπτεμβρίου ξανασυναντήθηκαν κοντά στη Σπετσοπούλα, αλλά η τρίωρη ναυμαχία δεν έφερε αποτέλεσμα. Τρεις ημέρες αργότερα, ο τουρκοαιγυπτιακός στόλος ανοίχτηκε στο Αιγαίο, εγκαταλείποντας το εγχείρημα ανεφοδιασμού του Ναυπλίου. Δυόμισι μήνες αργότερα, το Ναύπλιο έπεφτε στα χέρια των Ελλήνων (30 Νοεμβρίου 1822).

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΤΟ ΒΗΜΑ Μαλούκος Γεώργιος Π.

Η καταστροφή της Ελλάδας

Ξεφεύγει πλέον από τη δυνατότητα λεκτικής περιγραφής η ανθρωπιστική καταστροφή των προσφύγων. Ξεφεύγει επίσης και η αντίστοιχη δυνατότητα για την κατάρρευση του ελληνικού κράτους όπως προκύπτει ζοφερή μέσα (και) από όλα αυτά: μιλάμε πλέον για καταστροφή, μεγάλο μέρος της οποίας οφείλεται στη διαβόητη Συνθήκη Δουβλίνου II. Και κάπου εδώ είναι που αρχίζει, επιπλέον, η τραγική ειρωνεία:

«Η προσέγγιση του Δουβλίνου δεν λειτουργεί πλέον» διαπίστωσε η Αγκελα Μέρκελ, χωρίς να γνωρίζει κανείς τι εννοεί: δηλαδή, τι είναι εκείνο που θα αντικαταστήσει το Δουβλίνο II που καταστρέφει συστηματικά επί τόσα χρόνια, την Ελλάδα πριν η τραγωδία των Σύρων προσφύγων χτυπήσει πια την πόρτα της Ευρώπης. Όμως, εκείνο που η Μέρκελ διαπίστωσε μέσα σε λίγες ημέρες από τη στιγμή που το πρόβλημα χτύπησε τη δική της πόρτα στη Γερμανία, δεν το είχε δει ως «ευρωπαϊά» επί τόσα χρόνια ούτε για την Ελλάδα, ούτε για την Ιταλία. Τότε, το Δουβλίνο II, ήταν μια χαρά! Το χειρότερο όμως είναι ότι οι κυβερνώντες την Ελλάδα,

επίσης επί τόσα χρόνια, δεν τόλμησαν ούτε να ψελλίσουν στη Μέρκελ ή σε όποιο ισχυρό κράτος της Ε.Ε. ότι αυτή η Συνθήκη καταστρέφει την Ελλάδα – πώς να το κάνουν; Με τι αναστήμα; Κι όμως, το κόστος αυτής της υπόθεσης για τη χώρα υπήρξε πολλαπλό και απροσμέτρητο με αρνητική επίδραση σε όλες τις πτυχές της ζωής: από τα δημοσιονομικά μέχρι τη δημοκρατία.

Κι όταν επισημάνθηκε, ουκ ολίγες φορές, σε δικούς μας πολιτικούς που είχαν την ευθύνη όλα αυτά τα χρόνια ότι έχουν ακόμα και το δικαίωμα να προχωρήσουν σε μονομερή άρνηση εφαρμογής της Συνθήκης, όπως ακριβώς έκανε τώρα η Γερμανία, η απάντηση ήταν πάντοτε η γνωστή και από άλλα θέματα υπεκφυγή: μα η Ευρώπη έχει διαδικασίες, δεν αλλάζουν έτσι αυτά, δεν γίνονται... Από τη Μέρκελ όμως έγιναν. Και έγιναν σε λίγες ώρες, χωρίς να ρωτήσει κανέναν – και βεβαίως από τη σκοπιά της πολύ καλά έκανε.

Η ανείπωτη τραγωδία αυτών των ανθρώπων την οποία η Δύση, Ευρώπη και Αμερική, ξεκίνησαν ως ηθικοί αυτουργοί, αρχίζει να στοιχειώνει την Ευρώπη – και πολύ ορθώς,

τέτοια που έχει καταντήσει.

Θα έπρεπε όμως να στοιχειώσει πρώτα τους Έλληνες πολιτικούς που, επί τόσες δεκαετίες, κρύφτηκαν πίσω από μία άθλια Συνθήκη η οποία έβλαπτε την Ελλάδα από το πρώτο λεπτό που την υιοθέτησε η κυβέρνηση Σημίτη. Την έβλαψε όσο ελάχιστο πράγματα τα τελευταία πενήντα χρόνια. Και, τώρα, αντί να απολογούνται εκείνοι που μας κατέστρεψαν βάζοντας την υπογραφή τους σε αυτό το απαράδεκτο από κάθε άποψη κείμενο το οποίο συνειδητά έκανε το κακό που έκανε στην Ελλάδα προκειμένου να κρατήσει το πρόβλημα μακριά από τις μεγάλες χώρες της Ευρώπης, μιλάνε κίολας, προσφέροντας νουθεσίες...

Στην Ευρώπη πάντως, που τόσο αυθαίρετα και υπερφίαλα μιλούν εξ ονόματός της, θα είχαν απλώς εξαφανιστεί αν είχαν προκαλέσει τέτοιου μεγέθους καταστροφή στις χώρες τους – και να ήταν μόνον αυτή: όλη η τραγωδία που ζει σήμερα αυτός ο τόπος εκείνον τον καιρό στήθηκε με τον επίπλαστο πλούτο να κυνηγά τον κόσμο στους δρόμους να δανειστεί και με την κυβέρνηση να επικροτεί και να ενθαρρύνει το κακό. Τότε έγινε η καταστροφή...